

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 Р.

БОРИСГЕН

2020 рік

№ 05(346)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

**Музей-садиба у селі Майорка:
тут оживає історія**

**Ексклюзивний репортаж шукайте у цьому
номері щомісячника!**

"У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються..."

"Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову"

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальність за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальність перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelesukhonis@gmail.com

Представництва редакції:

У Києві: Олег Чорногуз, тел: (067)2555026

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967 , USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge, Watchung, N.J. 07069, USA;

У Румунії : Ritco Virgil STR. 1 Decembrie7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;

У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicer- io, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk.
4000 S. Biscayne Dr. #213
North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу ***borysten.com.ua***

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Верстка\дизайн
журнал ***CatArt***

реєстрацію
№ 818604 від
2.03.2000

Видавець ФОП
Озеров Г.В.
м.Харків, вул.
Університетська, 3\9
Свідоцтво про державну

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

ЗМІСТ

Колонка редактора

ЩЕ РАЗ ПРО «ЗРАДУ» КРИМСЬКИХ ТАТАР

Чергова річниця депортациї кримських татар, а фактично геноцид цього народу Москвою, нині людей тих, що критично мислять примушує по новому оцінити цей жахливий злочин. Головна причина депортациї нібіто колаборанство цілого етносу з нацистами, зрада Батьківщини і тому подібне в стилі колишньої і сучасної російської отруйної пропаганди. Хоча вже дано відомо, як історичний факт, що ці звинувачення неправдиві. І тут хочу поділитися думкою, яка гадаю відвідує не лише мене проте, через низку обставин напевно не особливо популярна. Більше того яка сьогодні чималому загалу може здатися блузнірською: а чому кримські татари повинні були взагалі захищати радянський лад, а по суті російську імперію в червоній обгортаці.

Ставлення московитів до корінного населення Криму було давно відоме. Ще Катерина друга писала, що "Наши двір не залишить намірів щодо винищенння татар". Через десятиліття Олександр

ІІ залишався такої ж думки - "позбавлення Криму від татар було б сприятливим явищем". Отож кримські татари як і в Росії - СРСР - РФ пізнали хіба-що: завоювання півострова, окупацію, геноцид, фактичне знищення корінного народу. А хіба можна зрадити ворога, окупанта?!

І що повчально для усіх в Україні сущих - долі українського і кримськотатарського народу дуже схожі.

*Фідель Сухоніс,
редактор журналу "Бористен"*

- Стор.1 Колонка редактора
- Стор.2 З читацьких відгуків
- Стор.3-4 Відповідність часу
- Стор.5 Митрополит Епіфаній: "Війна показала, яка Церква насправді українська, а яка — тільки назвою"
- Стор.6-7 Християнська сторінка
- Стор.8-9 Втрата
- Стор.10 «Згадаємо добром словом»
- Стор.11 Історія черевичка
- Стор.12-13 ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ
- Стор.14-17 До 80-річчя формування українського представництва у США
- Стор.18 Більше ніж фото
- Стор.19-14 Читаемо англійською
- Стор.24-25 «З листів до редакції»
- Стор.26-27 У Варшаві вшанували пам'ять вояків УНР з нагоди 100-річчя визволення Києва
- Стор.28-34 Мова і культура мовлення правоохоронців з погляду курсанта
- Стор.35-26 Putin woos Trump with WWII nostalgia but Russia's hybrid war continues

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

Шановний пане редакторе!

З великим інтересом я прочитала статтю пана Шульги у останньому журналу "Бористен №2" за 2020 рік «На Перехресті Думок». Різдво 7 січня за юліанським календарем відстає від григоріанського календаря, на 13 днів, щоб компенсувати невідповідність календаря, що накопичилася за юліанським календарем.

У західному календарі, що слідує за григоріанським календарем, Різдво настає 25 грудня а Новий рік через шість днів. Якщо різдвяний день припадає на 7 січня за Юліанським календарем, то новий рік так само настає через шість днів, тобто 14-го січня. Принаймні мені не зрозуміло, чому пан Шульга має проблеми з різдвяними датами та новим роком, коли це, на мою думку, досить просто. Григоріанський календар, також відомий як західний або християнський календар, є найбільш широко використовуваним календарем у світі сьогодні. Його ПОПЕРЕДНИК, Юліанський календар, було замінено через те, що він не відображав належним чином фактичний час, коли Земля обійде один раз навколо Сонця, відомий як тропічний рік.

На Заході ми використовуємо створений католиком григоріанський календар, який був введений папою Григорієм у 1582 році.

Раїса Хейлик (Флорида, США)

ВІДПОВІДНІСТЬ ЧАСУ

Серед активних дописувачів «Бористену» ім'я В'ячеслава Дмитровича Мирончука, безперечно, добре відоме. Він регулярно інформує читачів про події, які відбуваються у Дніпровському національному університеті, показує розвиток міжнародного співробітництва, презентує пам'ятні дати у житті й науково-педагогічній діяльності своїх колег, віддзеркалює яскраві події сучасного буття у своїх літературних студіях. Прикметно, що цьогоріч виповнюється сорок звітняжних років викладацької і наукової роботи В. Д. Мирончука в ДНУ імені Олеся Гончара. Моє знайомство з доцентом кафедри східноєвропейської історії В'ячеславом Дмитровичем Мирончуком відбулось у вже далекому 2006 році. В той час я був студентом історичного факультету, що цікавився проблемами розвитку важкої індустрії України кінця XIX – початку XX ст. В'ячеслав Дмитрович порадив зосередити увагу на яскравій особистості підприємця М. Ф. фон Дітмарса. В 2007 р. я захистив магістерську роботу з цієї проблематики під керівництвом к. і. н., доц. В. Д. Мирончука. Надалі я навчався на денній формі аспірантури, а в 2017 році успішно захистив кандидатську дисертацію «Підприємницька, наукова і громадсько-політична діяльність М.Ф. фон Дітмарса (кінець XIX – початок ХХ ст.)» (науковий керівник д. і. н., проф. В. В. Іваненко). Я й зараз безмежно вдячний моїм наставникам В'ячеславу Дмитровичу, що дав перший поштовх для моїх наукових уподобань, а також Валентину Васильовичу, який оформив путівку в життя новому кандидату історичних наук.

Сьогодні В'ячеслав Дмитрович

продовжує працювати у рідній ALMA MATER, на кафедрі східноєвропейської історії. Гадаю, що тут працює колектив однодумців, характерною рисою якого є вірність традиціям, високий професіоналізм, повага й тактовність. Велика увага приділяється науковій роботі, до якої активно залучається не лише викладацький склад, але й студенти-історики.

Мені відомо, що після успішного захисту в 1979 р. кандидатської дисертації В'ячеслав Дмитрович залишився працювати на рідній кафедрі. Справжнім взірцем для нього є й залишається його Вчитель – відомий вчений – аграрник, д. і. н., проф. Дмитро Павлович Пойда, один із фундаторів історичного факультету, що очолював колектив кафедри з 1965 по 1986 рр. Саме своєму учню Дмитро Павлович передав свій фундаментальний курс «Історія Росії XIX – початку ХХ ст.», який В'ячеслав Дмитрович викладає і сьогодні студентам-історикам. Логічним продовженням цих лекцій є вибірковий магістерський курс «Українсько-російські взаємини: культурологічний аспект», що передбачений навчальною програмою на денній та заочній формах навчання. У межах своїх студій, пов'язаних з дослідженням соціально-економічного розвитку Півдня України 60-х – 90-х рр. XIX – початку ХХ ст., ролі його транспортної мережі, В.Д. Мирончук опублікував понад 150 науково-методичних праць, з яких три колективні монографії, зокрема «Історія Дніпропетровського національного університету 1918–2003» (2003), «Історична пам'ять Дніпропетровщини» (2012),

«Історія Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара» (2018). Наскільки я знаю, окрім плідної науково-педагогічної роботи, В'ячеслав Дмитрович протягом багатьох років обіймав наступні посади: заступник декана історичного факультету по заочному відділенню (1995 – 2003 рр.), а також заступник декана історичного факультету з міжнародного співробітництва (2006–2014 рр.), сприяючи налагодженню контактів з науковцями Німеччини, Польщі, Бразилії.

діяльності. Я знаю, що вірші В'ячеслава Дмитровича почали з'являтися на сторінках таких видань як «Паростки творчості» (2008) та «Університет поетичний» (2018). Згодом твори В. Д. Мирончука знайшли відображення в його авторській збірці «Сенс життя» (2017), яка була люб'язно подарована мені автором. У ній були чітко визначені поетичні пріоритети В'ячеслава Дмитровича, а саме спогади про неповторне студентське життя, звитяжна праця в ДНУ імені Олеся Гончара, посвяти друзям, колегам, чарівним жінкам, та, безперечно, гарна поезія про єдину, рідну, неповторну Україну. Мені добре запам'яталися рядки поетичного допису В'ячеслава Дмитровича, які я хочу навести:

*Моя чарівна Україна
Моя чарівна Україна
Родюча і свята земля,
Ти наша славна Берегиня,
Що Богом в спадщину
дана...*

*Глибоке є переконання
Що віра допоможе нам,
Вона надія, порятунок
І відповідь всім ворогам!*

Бажаю шановному В'ячеславу Дмитровичу Мирончуку подальших творчих успіхів та звершень як в науково-педагогічній діяльності, так і на поетичній ниві!

*В.Ю. Медяник, кандидат історичних наук,
вчитель історії та правознавства КЗО
«Спеціалізована школа № 134 гуманістичного
навчання та виховання»
Дніпровської міської ради*

Звертає на себе увагу риса, без розуміння якої важко уявити творчу особистість В'ячеслава Дмитровича Мирончука, а саме поетична складова його різnobічної

Митрополит Епіфаній: "Війна показала, яка Церква насправді українська, а яка – тільки назвою"

"Молімося за тих, хто загинув як в попередніх війнах, так і в наш час, і просімо Господа настивити живих на шлях миру, єдності, добра й любові", - зазначив глава Православної церкви України митрополит Епіфаній

"Вбивство – великий гріх, а війна – велике зло. Ці істини вже неодноразово доведені історією. Здавалося б, жахіття війни не мають повторюватись більше ніколи, проте сьогодні наша держава знову потерпає від зовнішньої агресії. На жаль, знову гинуть люди, наші захисники..."

Пам'ятаймо та шануймо безвинно убієнних синів та доночок України, які загинули як в попередніх війнах, так і вже в наш час. Молімося сьогодні за них і просімо Господа настивити живих на шлях миру, єдності, добра й любові", - сказав він.

Епіфаній звершив літію за воїнами, що в боротьбі за свободу життя віддали та усіх, хто невинно в час війни загинув. Заупокійне богослужіння відбувалося в кафедральному храмі помісної Української Православної Церкви – Свято-Михайлівському Золотоверхому соборі. Його Блаженству співслужила всечесна братія монастиря та запрошене духовенство.

Християнська сторінка

Чи можливо пізнавати Бога?

З нової книги видавництва «Серія «Бібліотека журналу «Бористен» «Христос веде до перемоги» (Християнська книжка захисника Батьківщини). Автор багаторічний провідник рубрики «ХС», почесний доктор теології Леонід Яковчук (США)

Христос про справедливу війну і покликання воїна

На перший погляд, війна не може бути справедливою. На війні діють свої закони. У християнському розумінні війна – це необхідність для запобігання більшого зла. Християнство проголошує, що виправданою є та війна, яка має на меті захист слабших, своєї Батьківщини, своїх рідних. Християни розуміють, що війну провадить не Церква Христова, а держава.

Християнство не ховається в примарному світі, а приймає виклики складної реальності, намагаючись подолати зло. При цьому не полишає надію на світ без гріха і насилия, обіцяний у Священному Писанні, який настане після другого пришестя Ісуса Христа.

Голова комісії душпастирства силових структур Української Греко-Католицької Церкви о. Ростислав Височан пише: «У Новому Завіті ми натрапимо на кардинально інше бачення війни. У Євангелії від Луки читаємо, що, коли воїни підійшли до Івана Хрестителя і запитали, що їм робити, аби спастися, то у відповідь почули: «Нікому кривди не чиніть, фальшиво не доносьте і вдовольняйтесь вашою платнею» (Лк. 3, 14). Іван Хреститель не сказав їм: «Залиште свою професію». У Новому Завіті немає заперечення військової служби. Понад 20 разів знаходимо там згадки про військових, зокрема про сотника. Всі ті згадки позитивні і подані біблійними авторами як приклади чогось доброго. Першим, хто після смерті Ісуса на хресті визнав, що Ісус – це Син Божий, був римський сотник (Мт. 27, 54). Перший язичник, тобто не юдей, якийував у Господа Ісуса Христа як свого Спасителя й охрестився, був сотник Корнілій (Дії

10). Окрім того, сказавши до римського сотника в Капернаумі: «Ні в кого в Ізраїлі я не знайшов такої віри» (Мт. 8, 10), Христос визнав віру сотника як зразок для наслідування. Отож, Ісус Христос не відкидає у Своєму вченні військових, але кардинально змінює розуміння військової служби, війни і вбивства».

Від декого можна почути: «Я не буду захищати себе чи інших, тому що Бог нас захистить». У цьому твердженні слід відрізняти істину від помилки. Істина полягає в тому, що ми повинні уповати на Бога завжди і в молитві просити у Нього допомоги для наших справедливих дій. Незалежно від того, яких зусиль ми докладаємо, остаточний захист і перемога походять не від нас, а від Бога. Помилковість цього твердження в тому, що людина, яка так думає, хоче переадресувати Богові виконання покладеного на неї Богом обов'язку захисту себе і інших. Бог дав їй для цього розум, волю та відповідні сили.

Як засіб для захисту може використовуватися зброя. Володіння зброєю та її використання накладає на воїнапідвіщену відповідальність і вимагає особливого володіння собою, оскільки таїть в собі небезпеку легкого перевищення меж необхідної оборони і переходу від захисту до агресії. Обов'язок захисту своїх рідних і близьких виводиться із заповіді: «Шануй твого батька і матір твою, щоб довголітній був ти на землі, що Господь, Бог твій, даст тебе» (Вих. 20,12), а в ширшому засягу – співгromадян, поєднаних з нами спільною мовою, культурою та територією проживання,

що її Бог дає кожному народові, виражається в понятті справедливої війни, тобто війни для захисту батьківщини чи віправданого збройного опору проти гніту несправедливої влади. Справедливою стає війна, спрямована на захист народу, що зазнав агресії чи страждає від тиранії. Збройна чи інша участь в такій війні є чеснотою і геройством: «Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає» (Ів. 15,13). Слова Ісуса Христа: «Всі бо, що за меч беруться, від меча загинуть» (Мт. 26,52) стосуються в першу чергу агресорів і тиранів, і «меч», від якого вони загинуть, перебуває в руках учасників справедливої війни.

Зброя масового знищення є завжди неморальною, тому що вона діє неперебірливо, нищить цивільне населення – винуватих і невинних. Той, хто віддав наказ про застосування зброї масового знищення, стає злочинцем проти людства. Виробництво зброї зумовлене її потребою для захисту. Однак перетворювати виробництво зброї в державний бізнес і постачати її ворогові є важкою провиною.

Доктор філософії Петро Гусак з Українського Католицького Університету слушно зауважує: «Прагнучи до встановлення миру, ми повинні пам'ятати, що мир не може бути самоціллю. Він є наслідком моральної доброти громадян і політиків, а також засобом для розквіту культурного, релігійного та суспільного життя. Не можна прагнути «миру за всяку ціну», входячи в хибні компроміси та нехтуючи основними християнськими та загальнолюдськими цінностями».

На війні буває нелегко. Проте терплять усі вояки і добрий воїн не лише сам не нарікає, а й інших потішає, підбадьорює. Саме так навчав апостол Павло свого учня Тимофія (2 Тим. 2: 3-4), «А ти терпи лихо як добрий вояк Христа Ісуса!»

З радянських часів повелося, що у війську побутує брудна лайка. При цьому молоді чловіки у лайці зневажають матерів, яким зобов'язані своїм життям. Від такої нечесності застерігає у Євангелії апостол Яків (Як. 3:10). «Із тих самих уст виходить благословення

й прокляття! Не повинно, брати мої, щоб так було!». Кожну думку можна висловити гарною українською мовою. Нехай вороги лаються, а оборонець України не вживатиме словесного бруду. І ще одне. З мого села на Волині походить воїн, якого важко поранили в бою на Донбасі. Понад дві доби він лежав серед мертвих у чистому полі. Коли ж Червоний Хрест отримав від донецьких бойовиків дозвіл зібрати загиблих, то виявилось, що той воїн ще теплий. Минув час, його лікували в Україні та Америці і тепер він очолює один з провідних військових ліцеїв у Києві. Господь врятував воїна. Але і бойовики могли подати йому допомогу, якби вони мали людську мораль, не жили у полоні ненависті й зла. Полонений чи поранений воїн уже не боєць. Христос закликає бути милостивим до нього. Про це писав апостол Павло у Посланні до Римлян (Рим. 12: 20-21). «Отже, як твій ворог голодний, нагодуй його, як він прагне - напій його, бо, роблячи це, ти згортаєш розпалене вугілля йому на голову. Не будь переможений злом, але перемагай зло добром!».

Христос веде до перемоги у справедливій війні. Обери Його своїм Спасителем, йди за Христом і будь вірним Його настановам!

«Пам'ятаємо!»

---ВТРАТА---

26 травня не стало Мойсея Фішбейна. Він народився 1 грудня 1946 у Чернівцях. Український поет та перекладач єврейського походження, лауреат премії імені Василя Стуса, член Українського ПЕН та Національної спілки письменників України. Лицар ордена князя Ярослава Мудрого V ступеня.

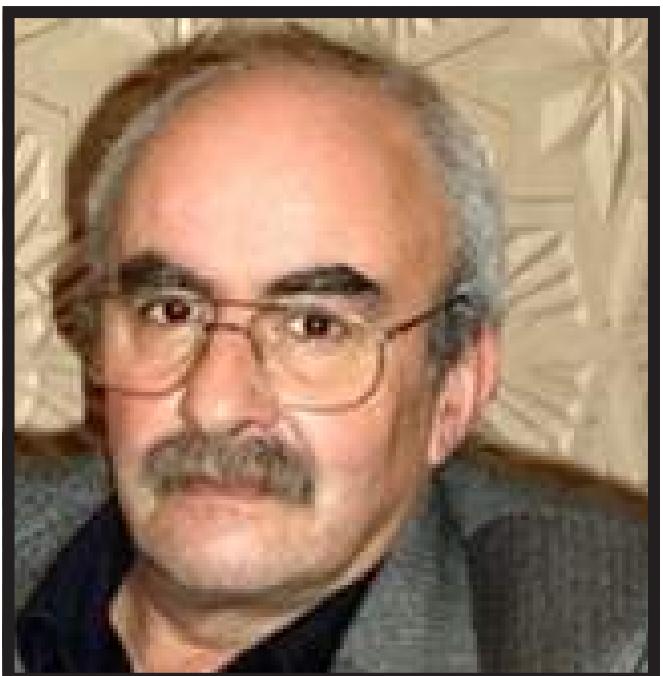
* * *

*Це пульсування безлічі краплин там, де правічний безмір часоплину.
Тремтливу невпізнавану краплину
несе у нескінченне часоплин.*

*А у краплині падали сніги,
перелітали віхоли грудневі,
і все довкола ждало день по дні
приходу празникової снаги,
світилися прикраси ялинкові,
засяяло засніженим світам
те свято свіtle й сріберне, і там
дивилось немовля у сповиткові
крізь плівочку краплини: часоплин,
і цей правічний безмір часоплину
несе у нескінченне ту краплину,
де свята ждуть, між безлічі
краплин.*

* * *

*Із мови бджіл на мову джерела
я переклав слова повеликодні.
У літеплі розлийводи сьогодні
блакитна тінь до обрію брела,
де нетрица шипшини, де верба,
блакитна тінь, сумирна жалібниця*

*брела туди, де вдосвіта насниться
яскрінь позанебесного герба,
і я брестиму там, де тінь брела
у літеплі розлийводи сьогодні,
слова перекладатиму Господні
із мови бджіл на мову джерела.*

*11 листопада 2010 р., Київ
* * **

*Ми житимемо там, де ми жили –
Де сон метелика, де спомини бджоли,
Де повна плоді піднебесна таця,
Де в позолоті павітри й жнива,
Де в горнім горлі крапелька жива, –
Нам жити там і
знов туди вертаться,
Блукавши поміж гонів і годин,
Коли на нас подивиться Один,
Коли на нас пресвітле сяйво лицу
Сяйне з-поза всегорньої габи,
Надовкруги оглянемось, аби
Знайти величину рівновелику.*

*... Що там було, стривай?
Задуха декорацій,*

Зачуханий Горацій,
 Заїмнульганий трамвай,
 Завзятий піонер
 На стежці каменястій,
 Продовжувач династій,
 Хранителка манер,
 Старійшина, старці,
 Трофейні чорнобурки,
 Напучування дурки
 З указкою в руці,
 Пеніцилін, коклюш
 (Чи коклюш), санаторій,
 Омана Євпаторій
 У плісняві калюж,
 Пикате і рябе -
 Полковник-самогубця,
 Його любаска Любця -
 Друкарка в МГБ,
 Відомий місту ЗІМ,
 Вітрянка, жовтняниця.
 У жовтні місту сниться
 Чума холодних зим,
 Завскладом погорів,
 Повсюди спів Джамбула,
 Держава не забула
 Своїх оленярів,
 Застуда не зника,
 Завжди напоготові,
 Культурно-побутові
 Діла відставника,
 Передміський «Тайвань»,
 Товкучка опупенна,
 У прихлипах Шопена
 Вервочки поховань,
 Варенична, пивна,
 Кондукторки бедраті,
 Русалка на цераті
 У пахощах вапна,
 «Склотара», «Індпошив»,
 «Утиль», «Галантерея»,
 Заручини в єврея,
 Завмата хтось пришив,
 Сльота, «манту», «пірке»,
 Нудота карантинна,
 У місті скарлатина,

Ковтати щось гірке,
 Пахмітники, склярі,
 «Гострю ножі», хворіти,
 Напливи «Ріоріти»
 В якомусь попурі,
 В якоїсь там рідні
 Поштівка з Палестини,
 Безвихідні гостини,
 Пропащи вихідні,
 Вже ради не даси,
 «Закусочна», «Сифонна»,
 В коробці патефона
 Згасають голоси...

20-25 лютого 1997, Erding

* * *

... а я не стояв, не стою і не стану
 Отам, де мурмила
 плебейського стану,
 Нездари, нетеси, нечеми та хами.
 ... а я - з бджоленятами,
 поміж птахами,
 Отам, де метелик
 летить до звіряти, -
 Аби лише з ними свій обрій звіряти.

26 вересня 2009 р., Київ

«Згадаємо добрым словом»

ЛІЛІАН ЗНАЧИТЬ КВІТУЧА

Нещодавно всемогутній Інтернет приніс до моого робочого кабінету фото милої маленької дівчинки. Її посмішка, розріз губ та форма носика-кнопочки здається були знайомі.

І я не помилявся. Виявляється нещодавно на цей світ прийшла правнучка нашого славного друга, щирого українця і патріота Іларіона Хейлика. Батьки у США її назвали Ліліан. Надзвичайно прикро що це дитя вже ніколи не побачить народжений на Січеславщині довголітній репрезентант журналу «Бористен» на Північну Америку Іларіон Хейлик. Але дівчинка буде тішити численних рідних, а головне праbabцю Раїсу Краснюк-Хейлик.

Позаяк для багатьох друзів та приятелів незабутнього Іларіона це нове життя ще один привід згадати

добрым словом відданого своїй Вітчизні закордонного українця. Ось і я побачивши на світлині гарної дитинки знайомі риси свого славного приятеля Іларіона усім серцем промовив:

- Вічна Вам пам'ять, дорогий друге!

А ще вирішив з'ясувати що значить ось це таке не звичне для нашого вуха ім'я Ліліан. Виявляється воно має кілька версій походження. За першою версією, ім'я Ліліана походить від французького імені, яке, можливо є похідною від імені Елізабет. За другою версією, ім'я Ліліана походить від латинського «lilium», що дослівно означає «лілія». І нарешті ім'я має грецьке коріння і перекладається як «квітуча». Рости щасливою Ліліан!

Фідель Сухоніс,
шеф-редактор

Історія черевичка

золотий черевичок Сержа Лифаря

Рік тому у Києві з'явилася міні-скульптура “золотий черевичок Сержа Лифаря” - на стіні найстарішого готелю столиці Premier Palace Hotel Kyiv на бульварі Тараса Шевченка.

Про знаменитого киянина, “бога танцю”, керівника балетної трупи паризької “Гранд-Опера”, Всесвітньої ради танцю ЮНЕСКО та засновника Французької академії хореографії, ми вже не раз згадували.

“Золотий черевичок” - вища нагорода в хореографії, яку Серж Лифар отримав за роботу в «Гранд-Опера», на сцені якої за майже 30 років він поставив понад 200 балетів. Високу нагороду передала Києву - улюбленому місту хореографа - його Ліллан Аллєфельд у 2000 році. Нині черевичок, оціночна вартість якого понад 1 млн доларів, зберігається у фондах Історичного музею.

Власне, до музею пані Ліллан передала футляр з двома черевичками: один із тканини, в якому Серж танцював, і в якому не лише слава, а й біль; і другий, «золотий», як символ слави та світового визнання його таланту. Зауважимо, що в Києві немає пам'ятника відомому танцюристу, лише скромна меморіальна дошка на стіні колишньої гімназії, де він навчався. Водночас сам Серж Лифар завжди по-особливому тепло згадував рідне місто, пишався тим, що він киянин, всіляко це підкреслюючи. Зрештою, на своїй могилі замість низки своїх титулів, він заповів написати просто “Серж Лифар з Києва”. Тож тепер кияни та гості матимуть на один привід більше, аби згадати видатного киянина Сержа Лифаря.

D i a s p o r a . u a

ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

Куди перейшли учні?

Учні перейшли в *другий клас*. Як це розуміти? – Учні закінчили перший клас і перейшли в другий, чи перейшли в інше приміщення, бо, можливо, тут було холодно? Якщо учні перейшли в інше приміщення, то так і слід сказати: *перейшли в інший клас*, а не в другий!

Отже, порядковий числівник *другий* треба вживати тільки при лічбі, при перечислюванні, а в наведеному контексті – в *інший*.

Коли ставити слово “даний”?

Під впливом російської мови деякі люди часто вживають слово *даний*: *у даний час, даний факт, дана пригода*. В українській мові є вказівні займенники *цей, ця, це, ці* і їх треба вживати в таких випадках. Слово *даний* можна вживати тільки в значенні дієприкметника: Богом *даний* талант, мова -- це великий дар, *даний* людині і под.

У множині це слово може вживатися в значенні іменника: біографічні *дані, дані* опитування тощо.

*Коли вживати числівника *обое*?*

Числівника *обое* можна вживати тільки тоді, коли йдеться про чоловіка й жінку:

“А ідіть лишенъ сюди; та идіть обое (Т. Шевченко); *Обое рябоे* (приповідка).

Числівників *двоє, троє, десятеро* також вживають, кажучи про людей (Л. Українка), -- а також з особовими знаменниками: “Нас було четверо: білявий та чорнявий чоловіки, парубок рябий та я” (М. Вовчок), -- і з іменниками, що мають тільки множину (“Нащо тобі аж троє ножиць?” (із живих уст).

Котра година?

Людина, що думає по-російському, питає: *“Скільки годин?”*, а треба сказати -- *“Котра година?”* або відповідає: -- *“Одна година ночі”* замість *“Перша година ночі”*.

Російську фразу *“Я приду в п'ятом часу”* треба сказати по-українському: *“Я прийду на п'яту годину”*, а не *“Я прийду о п'ятій годині”*, бо це означає вже точний, а не приблизний час.

Рубрика Миколи Дупляка

Як передаються дробові числівники часу?

Дробові числівники часу передаються відповідним дробом з прийменником на до половини години: *чверть на третю*, -- з прийменниками на або де, коли буде половина години: *пів на сьому або пів до сьомої* і з прийменниками до або за, коли перейшло вже за половину години: за чверть сьома, або чверть до сьомої, цебто: *чверть години залишилось до сьомої або за чверть години буде сьома*.

Не дробові числівники, а цілі, що означають кількість хвилин якоїсь години, треба ставити з тими ж прийменниками за попередніми правилами: *десять на другу, тридцять на другу або тридцять до другої, за двадцять друга або двадцять до другої*.

Чи є на пляжі ресторани?

В українських газетах в Америці також часто зустрічаємо різні мовні покручі. Вони -- надбання останніх років, коли до англомовного світу прибули з України втікачі від економічних труднощів, яких визначний мовознавець Роксоляна

Зорівчак назвала "доларообожнювачами".

В одній з газет написано: "на пляжі мається ресторан". Це -- груба калька з російської мови ("на пляже имеется ресторан", надбання останніх років. Так пишуть ті, що не встигли вивчити української мови. Українською мовою доречно сказати (чи писати) "на пляжі є ресторан".

Чи пісня стала родзинкою програми?

Відомий музика розповідає про перше виконання нової пісні. – Моя пісня стала родзинкою програми, -- пояснює слухачам, які з дива не сходять, чому людина, вихована в українській культурі, замість сказати, що пісня стала окрасою (гордістю, перлиною) програми, зовсім безпідставно надає нового, невластивого метафоричного значення українському слову "родзинка" ("сушена ягідка винограду") лише тому, що його російський відповідник "изюминка" (походить від "изюм") має вторинне метафоричне значення "окраса, щось надзвичайне".

До речі, словоформа однини "родзинка" в українській мові дуже рідко вживается у мовленні. СУМ подає це слово лише в множині -- "родзинки, -- нок".

Слова і вислови, що засмічуєть українську мову

"автобус по замовленню" замість
"автобус на замовлення"

"виділено стрічкою в бюджеті" замість "окремим рядком у бюджеті"

"відправив по пошті" замість
"відправив поштою"

"відпук по вагітності" замість
"відпук через вагітність"

"гурток по літературі" замість
"літературний гурток"

"дзвоніть по телефону" замість
"дзвоніть за телефоном або
телефонуйте за номером"

"заходи по відзначенню" замість
"заходи щодо відзначення"

"каток" замість "ковзанка"
"качелі" замість "гойдалка"
"інженер по техніці безпеки" замість "інженер з техніки безпеки"

"інструктор по фізкультурі" замість "інструктор із фізкультурою"

"іти по дорозі" замість "іти дорогою"

"контрольна робота по фізиці" замість "контрольна робота з фізики"

"називати по імені" замість
"називати на ім'я"

"носить" замість "має"

"під редакцією" замість "за редакцією"

"підручник по українській літературі" замість

"підручник з української літератури"

"пішли по домам" замість

"ходімо додому, разходімося!"

"пішов у церкву" замість "пішов до церкви"

"пішов у школу" замість пішов "до школи"

"позбутися від нерозумних принципів" замість "позбутися нерозумних принципів"

"по коням" -- "на коні!"

"понад ста гривень" замість
"понад сто гривень"

"по хворобі" замість "через хворобу"

"прийшов по справі" замість
"прийшов у справі"

"при старій владі" замість "за старої влади"

"при умові" замість "за умови"

"у дев'ятирічній годині" замість "о дев'ятирічній годині"

"це до нього не стосується" замість "це його не стосується"

До 80-річчя формування українського представництва у США

З нотатника Аскольда Лозинського

Українська громада Америки як організована структура існує від другої половини XIX століття. Її першими інституціями були церкви та братські союзи, що опікувались хрещенням, вінчанням та похованням. Останнє вимагало витрат, особливо в тому разі, якщо смерть наставала передчасно чи раптово. Нюанси віровчення, що розділяли католиків і православних, залежали від динаміки історичних подій, зокрема, у Ватикані. Ця тема вимагає окремого дослідження. У кожному разі, перші іммігранти були люди богобоязливі. А відтак церкви будувались, і парафіян не бракувало. До яких саме конфесій вони належали - оповідь про це облишимо до наступного разу?

Першим як за датою появи, так і за чисельністю братських організацій був Український народний союз,

що постав 1894 року у багатому на антрацит регіоні Пенсильванії. УНС не лише убезпечував поховання, але й, на ранньому етапі, служив цілям координації та комунікації, видаючи щоденну газету «Свобода». Іншими братськими союзами за порядком їхньої появи були Український робітничий союз (значно пізніше перейменований на Український братський союз), Союз українців-католиків «Провидіння» та Українська народна поміч. Кожен був важливим з точки зору своєї географічної прив'язки та спільноти, на яку він орієнтувався. Певна річ, братські союзи конкурували, але конкуренція стримувалася заради співпраці.

В першій половині ХХ століття у США між світовими війнами почали з'являтися структури, паралельні або дочірні до організацій та рухів, що існували в Україні, яка після Першої світової війни опинилася під владою Польщі. Це були Союз українок Америки (СУА), Організація державного відродження України (ОДВУ) та інші. Оскільки організації в Україні були охоплені націоналістичним завзяттям, їхні американські партнери йшли в руслі цієї ж програми. СУА відігравала особливо помітну роль у приверненні уваги до організованого Москвою Голодомору 1932-33 років в Україні. Вдалося навіть зацікавити першу леді США Елеонору Рузвельт, хоча й без скільки-небудь відчутних результатів.

З початком Другої світової війни Україна опинилася поміж двох потенційних імперських загарбників. Потреба в координаційній структурі та единому голосі для громади стала не лише очевидною, але й нагальною, і 1940 року у Вашингтоні, округ Колумбія, чотири братських союзи спільно з церковними ієрархами та іншими існуючими структурами об'єднались, аби створити такий орган. Так народився Український конгресовий комітет Америки.

Сьогодні УККА, як і передбачалося спочатку, являє собою центральну національну координаційну організацію, конгрес, коли бажаєте, української громади в Сполучених Штатах Америки. Він здійснює свої функції через два національних офіси, один у Нью-Йорку, інший у столичному Вашингтоні (останнє бюро офіційно відоме як Українська національна інформаційна служба - УНІС), а також через свої осередки від Лонг-Айленда до Лос-Анджелеса, постійні ради, комісії та комітети, і так само через численні спеціальні установи «ad hoc».

Перші 80 років діяльності УККА були позначені неабиякими досягненнями, у тому числі налагодженням комунікації з членським складом та виходом на широку громадськість включно з Конгресом США. Цього вдалося досягти завдяки виданню «Українського квартальника» та «Українського бюллетеня». «Український квартальник» уперше побачив світ у 1944 році і продовжує виходити безперервно аж до сьогоднішнього дня. «Український бюллетень» з'явився у травні 1948

року і видавався раз на два місяці як орган Панамериканської української конференції (ПАУК). 1951 року він став рупором УККА до свого злиття з «Українським квартальником» у січні 1970 року. Відтоді УККА здійснює внутрішню комунікацію через щомісячний двомовний «Бюллетень УККА», що розповсюджувався поштою, а починаючи з 1990-х - в електронному вигляді.

День незалежності України відзначається щороку на місцевому та загальнодержавному рівнях. До 1991-го святкувався день проголошення самостійності України 22 січня 1918 року. Свято відзначали на рівні громад під проводом, у більшості випадків, місцевих осередків УККА, а також на Капітолійському пагорбі у Вашингтоні. За даними «Українського бюллетеня», під час відзначення 50-ї річниці проголошення самостійності понад 80 сенаторів США, конгресменів, губернаторів та мерів висловили привітання українському народові, а мітинги на підтримку братів в Україні відбулися по всій території США. З проголошенням незалежності України 24 серпня 1991 року відзначення 22 січня були замінені щорічним святкуванням 24 серпня. Утім, січневу дату й далі продовжують відзначати у деяких місцевих громадах. Святкування на місцях, як правило, складаються з підняття прапора, виголошення промов, доповідей, привітань, а також виступів українських фольклорних колективів.

У той час, як інформація про український Голодомор 1932-1933 років у Радянському Союзі замовчу-

валась, УККА особливо наголошував на цій події – як з метою вшанування жертв, так і для того, аби вільний світ усвідомив, що Союз Радянських Соціалістичних Республік був жорстоким людиноненависницьким режимом, який, серед іншого, виношуєвав наміри знищити український народ.

«Понад 15 000 американців українського походження вийшли 2) вересня на вулиці Нью-Йорка, щоб відзначити 20-ті роковини найбільшого в історії людства штучного голоду, який Москва у 1932-33 рр. організувала в Україні. Голодомор мав стريمати й придушити опір волелюбного українського народу, який протидіяв ненависному комуністичному режимові, нав'язаному йому Радянською Росією. Так само, як восени 1933-го тисячі американських українців пройшли маршем по знаменитій нью-йоркській П'ятій авеню, протестуючи проти влаштованого Росією голоду в Україні, а також проти перспективи визнання Радянського Союзу новообраною демократичною адміністрацією президента Франкліна Д. Рузельєта. Тож цього дня багато тисяч американців українського роду, мешканців Нью-Йорка та околиць, відзначили сумні роковини яскравою протестною ходою та вражуючою меморіальною церемонією, яка відбулася на завершення ходи у нью-йоркському Манхеттені».

В другій половині 1980-х років Конгрес США утворив Комісію з розслідування українського Голодомору 1932-33 років. Робота

Комісії завершилася доповіддю Конгресу 20 квітня 1988 року, з висновком про те, що «Йосип Сталін та його оточення вчинили геноцид проти українців у 1932-33 роках». До складу Комісії входили члени Конгресу, а також представники українсько-американської спільноти. Починаючи з 1993-го, щороку у листопаді у соборі Св. Патрика в Нью-Йорку проходять поминальні служби з вшанування жертв Голодомору. Американський комітет з питань інформування про Голодомор-геноцид (очолюваний УККА у 2006 році) організував у 2017 році цілорічну кампанію з вимогою до всіх 50 губернаторів та мерів великих міст США визнати Голодомор геноцидом. Зрештою, 21 штат, як і п'ять великих міст проголосили Голодомор геноцидом. А у жовтні 2018 року обидві палати Конгресу США прийняли резолюції про визнання Голодомору геноцидом.

Друга світова війна і поневіряння українських переселенців, які, розкидані по всій Європі, шукали для себе нову домівку, принесли нові виклики для УККА. Відповідю стало створення Злученого українсько-американського допомогового комітету. ЗУАДК був заснований резолюцією II Конгресу УККА у 1944-у як комітет УККА, що має на меті «прийти на порятунок та надати допомогу бідолашним жертвам війни», що дало змогу 110 000 українців переїхати до США після Другої світової війни. Пізніше цей комітет УККА був реорганізований в окрему неприбуткову корпорацію з власними податковими повноваженнями та бюджетом. Від початку свого існування ЗУАДК старався спряму -

вати допомогу туди, де вона була найпотрібніша. Він надавав підтримку багатьом тисячам біженців, які прибули до Сполучених Штатів після Другої світової війни, а також українцям усього світу. Нині значна частина його роботи зосереджена в Україні, однак організація її далі надає допомогу новим іммігрантам.

Наголошуючи на тому, що сила полягає у єдності, керівництво УККА зосередило зусилля на запровадженні, від імені усіх народів, уярмлених СРСР чи його сателітами, щорічного Тижня поневолених народів. 22 червня 1959 року сенатор з Іллінойсу Пол Г. Дуглас виніс резолюцію (S.J. Res.111), в якій закликав проголосити третій тиждень липня «Тижнем поневолених народів». Резолюцію підтримали 18 американських сенаторів: Джавіц, Буш, Лоуше, Скотт, Гартке, Грін, Додд, Гамфрі, Гарт, Нойбергер, Кітінг, Янг, Енгл, Кертіс, Лангер, Морс і Кейс. 6 липня 1959 року Сенат одностайно ухвалив законопроект, що закликав Президента запровадити такий Тиждень. 9 липня 1959 року Палата представників також одностайно проголосувала за спільну резолюцію, після чого її підписав президент Дуайт Д. Ейзенхауер. Щорічне відзначення Тижня поневолених народів стало для Кремля більшом в оці.

Спільно зі своїми організаціями-членами УККА посприяв встановленню у столичному Вашингтоні пам'ятника Тарасові Шевченку. «27 червня 1964 року у Вашингтоні здійснилася велика мрія американських українців: чотирнадцятифутова статуя

Тараса Шевченка, народного Кобзаря, борця за свободу України, постала у бастіоні свободи, Сполучених Штатах Америки. Столисячний натовп заповнив Федеральний парк на перетині 22-ї і Р вулиць... Колишній Президент Америки Дуайт Д. Ейзенхауер офіційно відкрив пам'ятник Шевченкові, закликавши до «нового світового руху ... присвяченого незалежності й свободі народів усіх поневолених країн усього світу».

Наприкінці 1960-х, впродовж 1970-х та аж до середини 80-х років УККА докладав особливих зусиль для захисту українських дисидентів та політв'язнів СРСР. Ця робота часто координувалася з іншими українськими громадами, зокрема, Канади через Світовий конгрес вільних українців та Комісією з прав людини. Оцінити, наскільки результативною та/або успішною була ця діяльність, надзвичайно важко навіть заднім числом, проте декілька політв'язнів таки вдалося звільнити, і вони виїхали на Захід. Зрозуміло, успіх став можливий завдяки тому, що УККА зміг підключити до цих зусиль членів Конгресу США, які також долучалися до петицій, листів, мітингів, демонстрацій та протестів.

Продовжуючи свої ненависницькі нападки на українську діаспору, особливо в Сполучених Штатах Америки, «Совіти» вкотре вдалися до припину «розділяй і володарюй», використовуючи цього разу – навмисно чи ні – представників єврейської етнічної приналежності.

Продовженн я шукайте у наступному номері журналу "Бористен".

В Антарктиці є півострів Кіїв, названий так на честь столиці України.

Це переважно покритий льодом півострів овальної форми. Він сполучений з континентом (Антарктидою), виступає на 35 км у північно-західному напрямку від західної сторони Землі Греяма. На північному сході омивається водами Фландрійської затоки, а на південному заході – затоки Біскочі.

Крайня точка півострова – мис Ренар. На південний захід від цього мису розташоване Узбережжя Грейама, на північний схід – Узбережжя Данко.

Назва півострова походить від назви столиці України - Києва, і була дана йому у зв'язку з українською антарктичною станцією «Академік Вернадський», розташованою на острові Галінdez.

Музей-садиба у селі Майорка: тут оживає історія

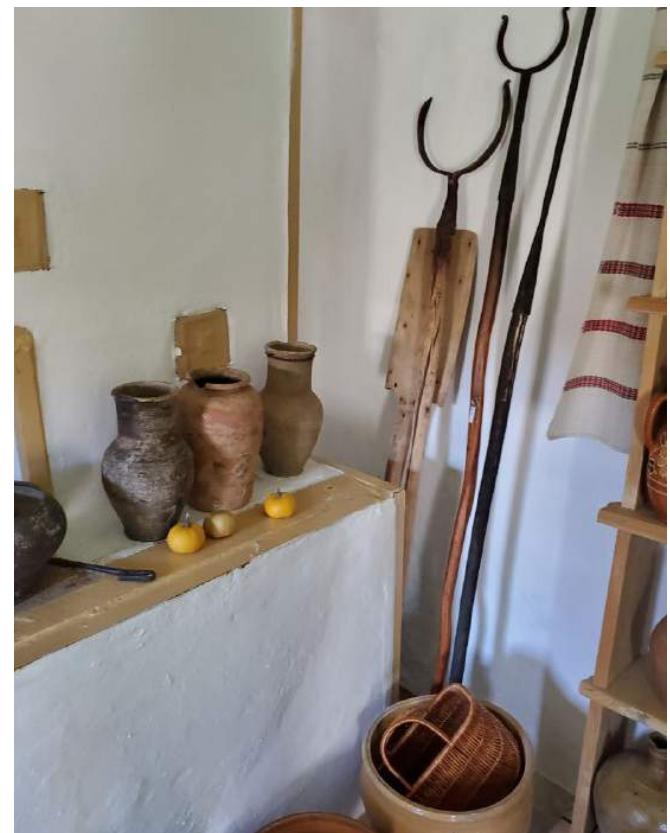

Ця особлива *етно-садиба з елементами інтерактивного музею* з'явилася у селі Майорка минулого року. І все завдяки старанням пані Людмили Шутяк, вона корінна волошко. І наразі живе у селі Волоське з чоловіком Сергієм. «Я краєзнавець-аматор! Це мій поклик душі!».

Хату було відреставровано, але господарі зберегли особливий фрагмент автентичної кладки. Територія тут неймовірна, є навіть черепахи! **Місце просто дихає любов'ю та історією!** Незабаром у етно-садиби буде цікавий сайт. Пані Людмила зазначає, що створено це місце за рахунок Грантів бюджету участі, але і свої кошти вкладено - близько 18 тисяч гривень

«Це живе функціональне містечко, у нас плани створити тут креативний простір, який ще доробляється. До нас вже приїжджави декілька груп, але все ще у стадії розвитку. **26 вересня 2019 року** офіційно було відкрито музей. Це моя давня мрія, адже у моєї бабусі-волоски була саме така хата і мені хотілось відродити її! Також важливо познайомити місцевих з їх історією, адже не всі знають особливості рідного краю», - зазначає **пані Людмила**.

У музеї вже багато експонатів, їх приносять друзі та знайомі. Але мрія пані Людмили - мати **автентичний зразок вишивки саме волоської**, яка «оселиться» на радість усім відвідувачам у музеї!

*Мирослава Борхес, спеціально з
Майорки для "Бористену"
фото автора*

— Напередоні 9 травня —

У програмі "Точка зору" з Фіделем Сухоносом говорили про вплив теми перемоги у Другій світовій війні на формування сучасної української державності, як приклад важливого питання ідеологічної боротьби з російською пропагандою. В гостях Андрій Ніколайчук - ветеран АТО, політолог (закінчив Історичний факультет ДНУ імені Олеся Гончара за напрямком політологія, та ДРІДУ НАДУ за спеціальністю "Публічне управління та адміністрування").

"Свято 9 травня, день перемоги СРСР над нацистською Німеччиною, двох неіснуючих держав які розпочали Другу світову війну. В контексті української державності святкування 9-го травня: свято, яке висвітлює лише сторону СРСР і в стилі російської пропаганди принижує учасників Другої світової які воювали не тільки з нацизмом, а і за вільну незалежну Українську державу! Тому логічно, що свято Дня примирення має більш об'єднуючу функцію для сучасного Українського суспільства і сучасної України! Святкування, обговорення та віншування історичних подій повинно об'єднувати народ України навколо національної ідеї, а не розділяти його!"

Неможливо допустити, щоб історія з втратою державності яка відбулась із-за розбіжностей в світоглядах, чим скористалась на той час червона пропаганда 1918-го року, повторилася зараз! Зараз, коли у нас йде війна в країні, а втрати рахуємо щодня!", - наголосив він.

День пам'яті та примирення — пам'ятний день в Україні, який відзначають 8 травня, в річницю капітуляції нацистської Німеччини (цю подію прийнято розглядати як символ перемоги над нацизмом). Відповідно до Указу Президента України, підписаного 2015 року, метою відзначення є «гідне вшанування подвигу українського народу, його визначного внеску в перемогу Антигітлерівської коаліції у Другій світовій війні та висловлення поваги всім борцям проти нацизму»

«Читаемо англійською»

What did your parents do in the DP camps after the war? – Hanya Krill

This article is based on a lecture presented by Professor Orest Subtelny, Friday March 7, 2003 at the Ukrainian Museum in New York City. If you've ever heard snippets of stories about your parents' or grandparents' experiences in the post-war Displaced Persons camps, you would have enjoyed hearing the lecture by historian Orest Subtelny at the Ukrainian Museum in New York. Over the course of an hour and a half offering context and substance Professor Subtelny vividly illustrated what he termed the "mobilized" lifestyle of many Ukrainians who found themselves without a homeland (or home) in Europe at the end of the Second World War.

There was no recognized Ukrainian state at the end of WWII, and that fact alone was largely responsible for the drive to establish a distinct Ukrainian presence in the post-war European setting. On the last day of the war in Europe, some 20 million foreigners found themselves stranded in Germany and Austria (students, forced/slave laborers on farms or in factories, death camp inmates, etc.). More than 2 million (roughly 10%) of the foreigners were Ukrainians, and all but 200,000-220,000 of these returned either by force or willingly to what by then was the Ukrainian Soviet Socialist Republic. The majority of those who remained were concentrated in Bavaria in southern Germany.

© MP/BRAMA.COM

3/7/03

Author and historian Orest Subtelny flanked by his sister Oksana Isajiw (left) and Maria Shust, Director of the Ukrainian Museum.

Clustered in what became known as "Displaced Persons (DP) camps", Ukrainians rapidly formed unique self-governing groups and activated numerous cultural and other organizations. The notion of self-supporting cultural organizations (with no objections from the prevailing government) had been conceived during the period of Polish and Austro-Hungarian occupations of Ukrainian territories. Those that were organized in the DP camps later became springboards for organizations that are active today in the Diaspora. The time spent in the DP camps was effectively a "boot camp" for Ukrainians migrating to the West. Prof. Subtelny summed up this effect in his opening remarks: "We [the Ukrainian Diaspora] would not be here if it were not for the DP experience."

Permission to duplicate required

Ukrainians tour a salt mine in Berchtesgaden 11 April 1946

Post-war Germany and Austria were divided into 4 zones administered by the Allies: United States, Great Britain, Russia (Soviet Union), and France. The majority of the Ukrainian population wound up in the Soviet sector. Although some fled, most were summarily repatriated to Soviet Ukraine by the area administration. Soviet military personnel visited the other sectors to "invite" those it considered its citizens to return home, but met with little success. Those who chose to follow the Soviets were often driven by personal circumstances that were ambiguous and complex. Some had families that they had left behind, some believed that communism would work; others feared the unknown future in the West. Many lived to regret their choices.

The story of the post-war Diaspora (literally, "the scattering") in German and Austrian DP camps, which was the subject of the Subtelny lecture, is a fascinating one. Not only is this the story of a generation that is for some of us our grandparents, our parents, or even ourselves, but it is also the story of an experience that is unique in history. Prof. Subtelny argued that it was precisely "because of the DP experience, the Ukrainian Diaspora has maintained its institutions much longer than other ethnic groups (including other waves

of Ukrainian immigration) which did not have such an experience." In other words, it cannot be said that that all Ukrainians are naturally "more resistant to assimilation than others," but it is the case "that those [Ukrainians] who went through the DP camps were more resistant."

Why didn't the 200+ thousand return to Ukraine? Primarily for two reasons: 1) Ukrainians were being decimated and/or exiled to Siberia by communist authorities, and 2) property was confiscated and farmers were branded as "kulaks" that were often exiled or executed by the Soviets. Given a choice between the uncertainties of life in a democratic West or the certainty of death or exile at the hands of the communists, Ukrainians chose the former.

Who were the Ukrainian DPs?

The 200,000+ ethnic Ukrainians who remained in the West were a diverse group coming from all walks of life. About 120,000 of them were forced laborers brought from Ukraine to work in German and Austrian factories or on farms. The rest were, as Prof. Subtelny put it, an "urbanized, educated intelligentsia." Of this latter group most were Galician political activists with others being East bank Ukrainian activists, all working for an independent Ukraine: Petliurists (followers of Ukraine's first president, Symon Petliura), Banderites (followers of Stepan Bandera), Melnykites (followers of Andrij Melnyk), Ukrainian monarchists (supporters of Hetman Skoropadsky), and other politically motivated Ukrainians. Further, many were students who had come to Germany or Austria before the war to pursue higher education, while others were family members of the Galicia Division soldiers who fought against the onslaught of the communist armies.

The DP camps

After the war the United Nations Relief and Rehabilitation Agency (UNRRA) was deployed throughout Europe for the purpose of restoring order in the ravaged areas. DP facilities were quickly arranged in former German military barracks, labor camps and schools, although UNRRA was surprised to discover that as many as 2 million displaced foreigners remaining in Germany and Austria had no intention of returning to their native lands. Eventually (~1947), UNRRA turned operations over to the International Relief Organization (IRO) which managed the overwhelming task of resettling the DP's. Initially, UNRRA resisted the idea of

all-Ukrainian camps, but later relented under pressure from the already organized community leaders. Of 700 DP camps as many as 80 were for Ukrainians. The camps ranged in size from populations as large as 6,000 to as small as 500. Life quickly took on a societal structure in the camps. Administrators were elected from the camp's population. Schools from the kindergarten to the university levels were established and political parties were organized. Veteran groups, cultural groups (choirs, theatre, dance), sports clubs, women's organizations, professional and trade groups (physicians, engineers, tailors, etc.), youth groups (Plast, CYM), cooperatives, and police systems (residents of DP camps were not subject to German law) were among the other institutions that were rapidly organized in the camps.

¹ The camp population was relatively young – 75% in the 18-35 range. About one-half of the youths joined an organization. 60% of the adult population was involved in at least one organization, and 70% of the women had joined a women's group. Some material assistance came from established Ukrainian emigre organizations such as the Ukrainian National Women's League of America (UNWLA), the United Ukrainian American Relief Committee (UUARC), and Ukrainian Catholic Relief Committee. The UNRRA and IRO provided food and shelter as well as most of the medical care and clothing. One critical need, though, was not provided by any organization – jobs.

Not all Ukrainian refugees were in the DP camp system. Those that weren't often fared better on their own and remained outside the system (~20-25% of all Ukrainians in Germany, ~30% in Austria). Farmers that were left short-handed after the war offered work, and living in a farmhouse was preferable to the substandard conditions prevalent in the camps. Others had secured city dwellings before the end of the war and simply remained there. Some of those who did not join the camps at first did so eventually if only to qualify for the work abroad programs that were being offered to the DP's.

Cultural life in the camps thrived. Public events from 1946 to 1947 in the American zone alone included some 1820 plays, 1315 concerts, and 2044 lectures. There were 49 choirs and 34 drama groups. Each camp had 2 or 3 events staged every week. One noteworthy positive effect was that the less educated were exposed to a rich cultural life that they would not otherwise have experienced in Ukraine.

*Wedding in a DP camp in Villach, Austria, September 1947.
Signs of a "baby boom" that hit the DP camps of post-war Europe.*

Politics in the camps

Displaced from the land that Ukrainians had hoped to wrest from the control of Poles, Russians and, finally the Germans, the political divide that was endemic of the freedom fighters in Ukraine was just as prevalent in the camps. No fewer than 12 political parties took root in the camp system, among them OUN-B (Organization of Ukrainian Nationalists – Bandeite), OUN-M (Melnykite), and followers of Skoropadsky being the largest in the right wing. The center and left wing groups were weaker with only limited membership.

Clashes between the parties usually pitted all other parties collectively against OUN-B, which, according to Prof. Subtelny, had no desire to share control of the camps democratically. Competition between the two major parties OUN-B and OUN-M often led to duplication of effort – if one established a sports club, the other followed suit with one of its own. The mirroring had the peculiar effect of many camp organizations being drawn along political lines. This effect continues to be felt in Diaspora organizations even today.

Dr. Vasyl Markus

Пр. Василь Маркусъ

Доповідь проф. О. Субтельного представляє факти понад півстолітньої давності – історію українських таборів ДіПі в Німеччині й Австрії. Фактаж досить репрезентативний і об'ємистий. Джерела – крім особистого досвіду юнака учасника періоду "таборових республік" – також друковані праці, зокрема капітальна робота д-р В. Маруняка, збірник аналітичних доповідей творонтонського симпозіуму *Ukrainians in D.P. Camps* та багато збірників про окремі табори. Субтельний представляє вірно і правдиво передісторію таборів, дає політичну і суспільну картину "ісходу" еміграції кількох сот тисяч втікачів, насильно вивезених на працю та українських полонених різних воюючих сторін – німців, совєтів та зах. альянтів. Аналіза різних категорій цих людей, їх соціологічна і професійно-освітня характеристика, побутові умови в 1945-50 рр. та організація таборів і таборового життя творять основну канву праці Субтельного. Автор розглядає цей багатий матеріал про майже чвертьмільйонну масу українських імігрантів в рамках певної концепції, яку він розробив слідом інших дослідників (В. Кубович та ін.). Тут він бачить і генезу сучасного поняття "українська діаспора". Вона сформувалася в короткому часі (5 років) перебування й діяльності в таборах. Там постала повноцінна спільнота - громада, яка у великій мірі стала самодостатньою і самодіяльною на різних відтиках – релігійному, культурно-освітньому, частково економічному

і політичному і навіть спортивному. Очевидно, це сталося завдяки опіці (матеріальній і летальній) західних альянтів і міжнародних чинників. Але також завдяки власній динаміці, самоорганізації і колективному інсінкторіві самозбереження, як і продовження тих вартостей, задля яких ця спільнота залішила рідні землі. Інтенсивна діяльність і досягнення цієї громади продовжувалися і після переселення до нових країн в Півн. Америці, Австралії і Півд. Америці. Замінно, що суспільна модель громадських організацій та активності таборового періоду продовжувалася в нових країнах перебування української діаспори, що доповідач О. Субтельний виразно підкреслив.

Василь Маркусъ

Paradoxically, the disparate political philosophies formed the keystone for Ukrainian unity. The underlying premises of the Ukrainian political parties formed in the camps were first, a total rejection of communism, and second, the nationalistic aspects – the struggle for an independent Ukraine and the formation of a national identity. Their strength was drawn from ideology. As Prof. Subtelny put it, “Ukrainians were committed to their ideology, they even died for it.” He observed that most of his students today do not have an ideology; many do not even know what it means.

Schools: getting educated in the DP camps

One of the most unique formations within the camp system was the school system set up by and for Ukrainians, and accomplished completely without assistance from UNRRA. 1500 Ukrainian educators, a “surfeit” of professional teachers, found themselves in the post-war free zones. Beginning with the kindergartens of which a total of 70 were created, the system grew to include 102 elementary schools, 30 high schools, 43 trade schools, and 2 universities.

Fears and other challenges

In the lecture, Prof. Subtelny underscored three major fears that challenged the Ukrainians: repatriation, camp screenings, and insecurity about the future. Fear of repatriation by Soviet forces banded Ukrainians together at the outset immediately after the war. Camp screenings conducted by UNRRA in order to ferret out Nazi collaborators, war criminals and others with questionable status caused a great deal of concern. Apprehension about an uncertain future was a major source of anxiety. Demoralization was another critical factor affecting disposition of the DP’s. Although most camp residents were kept occupied with a variety of organizational activities, there were no real

jobs and no way to earn a living. The DP’s, completely reliant for their survival on the care provided by the IRO and UNRRA, had grown accustomed to getting “something for nothing.” An active black market in contraband flourished at the camps. Political conflicts were often violent. Pettiness abounded over rations and space allotted in the shelters. Isolation from the outside world, deliberate in part to prevent assimilation, was often the cause of despair. With the exception of politically motivated cases, crime was minimal in the camps. Minor theft was common, but kept relatively well controlled.

The end of the story

The first camps were organized at the end of WWII in Europe, May 8, 1945. By the end of 1947, the first emigrations were taking place. Starting with offers of work in Belgian mines, subsequent work programs attracted Ukrainians to England, Canada, and parts of South America. The United States opened its borders with the Displaced Persons Act. In many cases, the departure from Germany or Austria led to a transit country. For example, the DP’s might have gone to England and later moved on to the United States. By 1949 approximately 80 to 85 thousand made their way to the U.S., and 40 thousand to Canada. The camps were finally eliminated in the mid-1950s (Encyclopedia of Ukraine, 1985). When opportunities arose for moving abroad, the organizations that had formed in the DP camps devised what Prof. Subtelny termed an “impressive trick” to move with the immigrants. They drafted detailed plans for transferring their respective infrastructures including leadership and establishing of new central headquarters. Ukrainians, in other words, came to the new world “pre-organized” – a phenomenon never before observed in any culture.

Orest Subtelny, Professor of History and Political Science, York University, is the author of *Ukraine: A History*, (1988, 2nd ed. 1992), and *Ukrainians in North America*, (1991).

«З листів до редакції»

Увесь телевізійний простір України (7 каналів) поділено між шістма бандитами-олігархами. А найбільший бандит-олігарх Віктор Медведчук, кум Путіна, є власником ТРЬОХ КАНАЛІВ!

Як можна це толерувати коли ввесь телевізійний простір "сполоскує мозки" українців на користь нашого найбільшого ворога: Москви-- а уряд Зеленського не має відваги вжити рішучих заходів до ворогів її суверенітету!!

Богдан Боднарук (Флорида, США)

Кому належать українські медіа

5

ЕСПРЕС

У Варшаві вшанували пам'ять вояків УНР з нагоди 100-річчя визволення Києва

Українці та поляки на Вольському кладовищі у Варшаві в суботу спільно вшанували пам'ять вояків УНР і, зокрема, генерала Марка Безручка, з нагоди 100-річчя українсько-польського визволення Києва від більшовиків.

У церемонії взяли участь українські дипломати та представники української громади, а також польська офіційна делегація на чолі з віцепрезидентом Сейму РП Малгожатою Госсевською, повідомляє власний кореспондент Укрінформу. “Те, що ми – українці і поляки – зробили 100 років тому, будучи разом і борючись пліч-о-пліч, потрібно і сьогодні. Ворог у нас залишився той самий”, - підкреслив у коментарі ЗМІ посол України в Польщі Андрій Дещиця.

Він відзначив, що генерал УНР Марко Безручко є героєм для обох народів, оскільки він воював за українську незалежність, а згодом боронив Польщу, зокрема місто Замосць. “Він вірив у те, що захищаючи Польщу, прийде час на звільнення України”, - додав Дещиця.

У свою чергу віцепрезидент Сейму Госсевська підкреслила, що спільний українсько-польський військовий похід і визволення Києва в 1920 році важливі у багатьох аспектах: історичному, але також і сучасному політичному аспекті. “Це показує, скільки ми можемо досягнути, коли ми разом, коли ми себе підтримуємо і боремося спільно. Насправді ми маємо одного головного ворога, який упродовж віків трохи змінює свої обличчя, але загалом це – одне і те ж лице, одні й ті ж методи. Учімось історії, робімо висновки”, - закликала вона. Українці та поляки спільно поклали вінки до пам'ятника воякам УНР, а також до могили генерала Безручка, похованого серед інших українських військових. До цього у костелі святого Хреста у Варшаві відбулося богослу-

жіння у пам'ять про українських та польських вояків армій Петлюри та Пілсудса. Вшанування 100-річчя українсько-польського визволення Києва від більшовиків відбувається сьогодні і в інших містах України та Польщі, зокрема у Києві, Новограді-Волинському Любліні тощо. Дзвони пам'яті на честь українських та польських поїків били в суботу у Свято-Михайлівському Золотоверхому соборі Києва та костелі святого Олександра у Києві, а також кількох інших місцях України, де поховано учасників українсько-польського походу на Київ.

Як повідомлялося, у ніч з 21 на 22 квітня 1920 року Симон Петлюра і Юзеф Пілсудський укладали союз, в результаті якого було організовано спільний похід українських та польських військ проти більшовиків, який завершився 7 травня звільненням Києва. Згодом, 9 травня, у Києві було проведено українсько-польський військовий парад, який приймали український та польський генерали Марко Безручко та Едвард Ридз-Смігли.

частину Польщі. У цій війні ключовою була битва під Варшавою у серпні 1920 року, коли польська війська разом з військами УНР розбили більшовиків. Утім, під тиском Москви і наступу більшовиків Польща усе ж змушенна була підписати з Росією Ризький договір 1921 року, за яким Україну було поділено, а війська УНР - інтерновано у табори на території Польщі.

Джерело: УКРІНФОРМ

«І знову про мову»

Вельми радію молодій порослі, яка вливається зі шкільної лави до вищих навчальних закладів і з перших же днів проявляє старанність в опануванні нових наукових дисциплін, участі в культурних і громадських заходах, пошуках наукового опрацювання фахових питань. Саме такою активною натурою і є курсант першого курсу групи ДР-945 Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ Аліна Лукомська, яку хвилює питання мовної культури і етики, моралі й поведінки працівників нинішньої правоохоронної системи і тих, хто

прийде їм на зміну з курсантської лави.

Тішуся ї тим, що шеф-редактор Фідель Сухоніс продовжує підтримувати молодих творчих початківців на сторінках часопису «Бористен» з часу його заснування, торуючи стежину до величного Храму Науки не одному поколінню випускників не тільки нашого січеславського краю, але й інших вишів України.

Анатолій Поповський,
доктор філологічних наук, професор
кафедри українознавства та іноземних мов
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ

Мова і культура мовлення правоохоронців з погляду курсанта

*Народ, що не усвідомлює значення
рідної мови для свого вищого
духовного життя і сам її покидає й
відрікається, виконує
над собою самогубство.*

Павло Шафранек
(1795-1860)

Як курсант і майбутній поліцейський я маю достатнє розуміння того, хто такі поліцейські. Перш за все - це звичайні працівники правоохоронних органів і відважні захисники правопорядку. Щодня, щохвилини вони ризикують своїм життям заради мирного сьогодення і благополуччя суверенної Батьківщини, жертвуючи заради нашого спокою найціннішим скарбом - своїм життям. Я розумію, що гарна служба починається з відповідальності. Пройшло не так багато часу з дня моєї присяги на вірність українському народові, та я досі впевнена, що вона зобов'язує кожного з курсантів стати особистістю, вірній девізу правоохоронців суверенної України. Адже основу морального духу поліцейського складають саме загальнолюдські цінності, керуючись якими ми творимо

правопорядок у своїй країні. Справжні працівники правоохоронних органів повинні насамперед виховувати в собі риси загальнолюдської моралі, ті основні чесноти, які є притаманні справжнім героям.

На сьогоднішній день український поліцейський повинен уміти швидко адаптуватися в мінливих ситуаціях, критично мислити, використовувати набуті знання та вміння в навколошній дійсності, вміти генерувати нові ідеї, приймати нестандартні рішення, мислити творчо; вміти знаходити й обробляти інформацію, отриману з різних джерел, застосовувати її для індивідуального розвитку та самовдосконалення.

Але мені, на жаль, доволі часто доводиться споглядати дуже негарну картину: коли багато хто з моїх курсантських «колег» як у навчальному процесі, так і службових буднях послуговується безпardonно нецензурними словами, іноді вдається до некоректної поведінки. На мою думку, це найганебніше, найгірше, чого може припуститися майбутній працівник правоохоронних органів у своїй професійній діяльності, це неповага до суспільства, та перш за все - ганьба й зневага до самого себе. Це те, що починає вкорінюватися з курсантської лави, а потім удосконалюватись в подальшій професійній діяльності, продукуючи правоохоронну аморальність і недовіру до працівників правопорядку. Джерелом «творчого наслідування» таких ганебних прикладів поведінки деяких нинішніх правоохоронців для курсантів є засоби масової інформації. На сторінці Police Control Ukraine у Facebook опублікували відео виступу в одному зі столичних нічних клубів голови патрульної поліції Києва Юрія Зозулі, під час якого поліцейський неодноразово вживав нецензурну лексику:

«Ми робимо надзвичайно важливу справу. Нам не вистачає сил, досвіду, терпіння, грошей. Нам не вистачає всього. Але ми повинні продовжувати все це робити. Тому що, як тільки ми перестанемо це робити, у країні настане просто пі*дець, просто ср*ка величезна, як тільки патрульні, особливо в Києві, підуть з вулиць», - сказав він.

Зозуля хотів продовжити свою промову, але на сцену піднялися дві дівчини і припинили його «красномовство».

Пізніше паблік Police Control Ukraine опублікував ще один уривок виступу Зозулі – новий показовий зразок поліцейського невігластва і безвідповідальності:

«Це їхнє завдання – вам розповідати. Я не хочу вам розповідати про підsumки року. Типу скільки злочинів було розкрито, скільки було оформлено ДТП та іншої всякої х...йні. Краще собі спокійненько побухайте, а я поговорю про більш абстрактні речі. Я вам скажу, що в нас є величезне управління патрульної поліції в місті Києві. Ми – ох...enna інституція», – заявив він.

За даними «Українських новин», відео доказів було знято на новорічному корпоративі. [1]

Зважаючи на те, що Національна поліція контактує щодня, можна навіть сказати щохвилини, з мільйонами громадян, використання працівниками правоохоронних органів нецензурної лексики та приклад такої жахливої поведінки у професійній діяльності є неприпустимим, я б сказала навіть жахливим явищем, що може привести до втрати поваги суспільства до Національної поліції України.

Але ж чому причина? Як сталося так, що правоохоронець, який давав таку ж присягу на вірність українському народові, як і я, міг дозволити собі таку ганебну поведінку?

Я вважаю, що це все викликано, перш за все, недосвідченістю працівників правоохоронних органів, якщо ж, звісно, після цього їх так можна ще називати. Саме через неповагу до себе, свого самовиховання, вони заплямовують власну совість. Така поведінка не може відповідати захиснику правопорядку нашої Батьківщини. Адже сучасний поліцейський - це людина високоосвічена та високоморальна, яка мусить знати не тільки закони України, але й дотримується їх і завжди захищає від будь-яких посягань тих, хто цього потребує. Курсанти мають велику довіру до того, що таких поліцейських все х таки більшість, оскільки українська система правоохоронних органів є елітою. Часто лише одного бажання та віри змінити наш світ на краще недостатньо, тому треба вже зараз починати виховувати в собі справжню високоморальну людину, спроможну на гідні вчинки.

Такі негативи примушують мене задуматися над тим, що необхідно заглибитись у причини такої жахливої поведінки та духовної деградації особистості на прикладі вищезазначеного мною офіцера, та не тільки

Перш за все хотілося б почати з того, що все зароджується ще на початку нашої професійної кар'єри. Саме поштовх у формуванні нашої особистості дає нам освітній процес. Він прививає нам повагу до нашої професії. Адже служба у лавах Національної поліції розпочинається зі святым обов'язком кожного поліцейського - дотримуватись Конституції та законів України, неодмінно втілювати їх у життя, завжди поважати та охороняти права і свободи громадяніна, захищати честь рідної Батьківщини, з гідністю нести почесне звання поліцейського та сумнінно виконувати свої обов'язки у сфері своїх службових повноважень.

А охоронцями знань, що відповідають та контролюють процес нашого навчання є викладачі. Саме вони допомагають нам виховати в собі високоморальну та високоінтелектуальну особистість, що надалі буде прикладом для інших. Саме методика викладання педагогом матеріалу відіграє важливу роль у подальшому формуванні курсанта поваги до самоосвіти, а також впливає й на те, чи зародиться у його свідомості натхнення на самовдосконалення у своїй професійній діяльності, той творчий поштовх до звершень нових подвигів та досягнення поставлених цілей.

Але у чому ж різниця між хорошим і поганим викладачем? Гадаю, що відповідь на це питання досить проста, адже всім зрозуміло, що поганий викладач підносить істину, а хороший вчить її знаходити. Тобто, деякі вишівські наставники замість того, щоб навчати курсантів чогось нового, потрібного їм у подальшій своїй професійній діяльності, дати їм ту жагу до пізнання певного матеріалу самому, просто забезпечують їх вже готовим матеріалом, завчасно відбиваючи у них прагнення до саморозвитку та самовдосконалення, створюючи благодатний ґрунт для так званого «зазубрювання» тексту, а не його творчого осмислення. І це є актуальною проблемою сьогодення. З приводу цього пошилюся на приклад з власного життя.

У шкільні роки я дуже полюбляла вивчати українську мову. Навчала мене дуже гарна вчителька, Срібна Валентина Іванівна. Вона вимагала знань, і сама дуже гарно й доступно пояснювала складні питання граматики української мови. У неї на уроці я ніколи не боялася відповідати тому, що, як вона мені завжди говорила, не треба боятись припускатися помилок, адже саме на них і вчаться краще сказати те, що ти думаєш, ніж взагалі промовчати. Коли я починала вивчати щось нове, спочатку, звісно, було трішки важко, але все далі опановуючи цей предмет, я отримувала насолоду від здобутих самостійно нових знань. І цей порив до самостійних пошуків надихав мене до вивчення чогось нового, дала мені саме моя вчителька. Я дійсно полюбила цей предмет і дотримуюся принципу Вольтера: «Чужу мову можна вивчити за шість місяців, а свою вивчати треба все життя».

Згодом, закінчивши школу, я поступила в університет своєї мрії. І зраділа, коли в розкладі навчальних занять знову побачила свою улюблену навчальну дисципліну українську мову. На першому занятті з цієї дисципліни я познайомилася вже з новим викладачем. Як і моя шкільна вчителька, він цікаво розповідав нам про значущість мови та історії України для суспільства, а також про подвиги наших славних предків. Він привчав нас поважати свій рід, знати походження наших прізвищ й історію свого родоводу, що передавалися нам від покоління до покоління, та плакати й любити рідну мову, бо вона є неоціненим скарбом у пізнанні навколошнього світу, ту переслідувану мову, за яку наші просвітителі так боролися із поневолювачами. Її забороняли, принижували, а захисників її засилали на каторгу, а то й убивали... Скільки патріотів було знищено за їх любов до рідної мови! Навіть під погрозою смерті ніхто не відступав і не боявся піти на випробування за нашу українську мову. Тож борімося за неї! На мою думку, кваліфікований поліцейський повинен гарно володіти українською мовою у будь-

яких випадках, адже незнання рідної мови це ганьба!

Пройшов майже рік як я навчаюся в університеті, але першим у мене стоїть питання практичного опанування культури мови. Кожного разу, коли я відвідую заняття з цієї дисципліни, у мене завжди з'являється гарний настрій, адже я насолоджуєсь чистотою рідної мови і її словниковим багатством. Адже все починається з нашого начання та пізнання важливої ролі саморозвитку. Саме це і є головною проблемою неосвіченості та морального занепаду офіцера Зозулі, який не намагався стати кваліфікованим у своїй сфері, чи стати поважною людиною у своїй діяльності - це його і згубило. Це і залишилось з ним на все його життя. Після такого вчинку важко говорити про нього як про захисника правопорядку.

Окрім цього, не менш важливу роль у духовній деградації та занепаду чистоти мовлення особистості відіграє сама ж лінь до опанування основних правил культури мови і поведінки. Не раз була свідком подібних обставин, серед яких мої однокурсники через непідготовленість до заняття, вдаються до аморальних вчинків: «обхитрювання викладачів». Мене вражає те, що дехто з курсантів готовий вже на початку навчання поступитися своєю чесністю, вдаючись до таких ганебних вчинків. Дуже часто, щоб списати, мої колеги докладають великих зусиль та вдаються до неймовірної винахідливості: від найелементарніших прихованіх шпаргалок до просто нахабного користування телефоном, а не здобуття освіти саме чесним шляхом. А коли б вони докладали до свого навчання ті сили, які витрачають на хитрування і списування, то зrozуміли б всю значущість самоосвіти і не вдаватися до списування, бо це є першим кроком розумової деградації та занепаду культури курсантського ставлення до навчального процесу. Списуючи ми отримуємо не те, на що заслуговуємо, а тільки робимо гірше, позбавляючи себе знань. Це є великим

соромом та гріхом перед усіма й насамперед перед самим собою, бо що людина посіє, те й пожне. Такі курсантські хитроощі в освоєнні навчальних програм мають негативні наслідки: бідний словниковий запас та занепад власної культури й моралі. Обман є такою собі злюякіною пухлиною, яка нікого не шкодує і вражає усі органи та тканини тіла, що в майбутньому негативно вплине на подальший розвиток та реалізацію особистості, вплине на усі сфери її подальшого життя.

Ті, хто вдаються до списування під час практичних занять, контрольних робіт та на залікових і екзаменаційних сесіях, просто-напросто обманюють самих себе. Їхню фанатичну залежність можна прирівняти саме до алкогольної залежності. Порівнюючи ці явища можна сказати, що алкоголізм розвивається на основі регулярного і тривалого вживання спиртних напоїв і характеризується нестримним потягом до алкоголю і, насамперед, розумовою деградацією особистості. Ту ж саму деградацію й спричиняє списування так званих «шпаргалщиць». Для них, як і для алкоголіків, сп'яніння є найкращим психічним станом. Цей порив не підкоряється розумовим доказам припинити списувати. Шпаргалщики не зупиняться ні перед чим, аби тільки якось обійти чесний шлях у навчанні та отримати позитивну оцінку. Вартотільки скористатися якоюсь дрібною підказкою, списати зі шпаргалки чи обдурити викладача, то в подальшому, звісно ж, їм цього буде мало, і в них просто-напросто відпаде будь-яке бажання наполегливо опановувати програмний матеріал дисциплін, потрібних їм у професійній діяльності. Списування ні до чого доброго не приведе, а тільки виллеться величезними неприємностями в особистому житті. Як і алкоголь спустошує психіку людини, так і списування позбавляє тої жаги та прагнення до саморозвитку.

При цьому затримується мислення та втрачаються розумові спроможності, що вже розвилися.

Особистість просто «тупішає» як інтелектуально, та і морально. Брехня і списування гальмують формування і розвиток розумової системи, так само як і алкоголь. Тому списування не є звичкою, більш за все це хвороба. Адже, звичка контролюється свідомістю й від неї можна позбутися. Потрібно лише пам'ятати, що ми є курсантами вищого навчального закладу, і поступили сюди, щоб отримати та засвоїти глибоко фахові знання. Тож ніколи не треба дозволяти собі опускатися до такого приниження, а навчитися долати труднощі, які лягатимуть на життєвому шляху, йти тільки вперед, використовуючи для втілення поставлених цілей лише чесні методи: вивчати матеріал самому, заглиблюватися та пізнавати крок за кроком те, що знадобиться в подальшій професійній діяльності.

Саме такі аморальні вчинки курсантів вже на початку своєї службової діяльності створюють фундамент для реалізації підліх поступків, які згодом розкриваються уже в правоохранних органах, а також негативно впливають на культуру мови і поведінку офіцерського складу. Показовим у цьому плані є приклад недостойної поведінки працівника Національної поліції України Білоус Катерини Олександровни. Перебуваючи в цивільному одязі, вона погрожувала перехожим своїм посвідченням співноробітника Національної поліції та причетністю до правоохранних органів. Сварка сталася через зауваження з приводу припаркованого автомобіля. Білоус намагалася вибити з рук телефон у одного з учасників інциденту, при цьому дозволяючи собі вживати нецензурну лексику:

«Хочеш обіссятися? На, бл*ять, обісся! Ти, ще раз, п*дор й*баний!» - сказала вона, при цьому гордо демонструючи своє службове посвідчення. Після чого підійшла до одного з учасників інциденту та вдарила його по обличчі, погрожуючи словами: «Чмо ти й*бане!». [2]

Ганьба! Який вияв хамства і цинізму працівника поліції! Це єдине, що можна

тут сказати. Яскравий приклад того, до чого може привести відсутність освітнього інтелекту, самоповаги і професійної відповідальності.

Також не менш, важливим прикладом можуть слугувати дії моїх колег, працівників патрульної поліції України, яких спіймали на хабарі, що діяв за принципом «12 тисяч і відпускаємо». Правоохоронці вимагали та все ж таки отримали від водія, який знаходився у стані алкогольного сп'яніння 11 700 грн хабара за непрітягнення його до адміністративної відповідальності. За версією слідства: 16 квітня 2020 року біля ринку «Добробут» у Львові, патрульні поліцейські зупинили автомобіль на поліцейській реєстрації через помітні пошкодження вітрового скла. Крім цього, правоохоронці не виявили посвідчення водія у цієї особи. Так, почали наполягати та погрожувати, що водій перебуває за кермом напідпитку. Однак, перевірку на стан алкогольного сп'яніння не проводили. А незадовго почали вимагати 12 000 грн, щоб не складати стосовно нього протокол про адміністративне правопорушення (ст. 130 КУПАП). Водію на той час вдалося зібрати лише 1700 грн, які він і передав правоохоронцям. Проте вони залишили в себе документи на автомобіль та обіцяли повернути їх після отримання ще 10 000 грн наступного дня. Проте не отримавши «винагороди», забрали у чоловіка закордонний паспорт. При одержанні решти суми поліцейських було затримано. [3]

Свою «високоосвіченість» та «високоморальність» у прояві поваги до людей продемонстрував нам ще один працівник правоохранних органів Києва. Так, на Центральному залізничному вокзалі патрульний необґрунтовано використовував гумовий кийок проти людини з обмеженими можливостями.

«Між працівниками правоохранних органів та чоловіком з обмеженими можливостями виник конфлікт. Чоловік порушував громадський

порядок та вдарив працівника поліції», - розповіли в прес-службі. Патрульний, який знаходився на місці події, дістав спецзасіб гумовий кийок, і завдав чоловіку кілька ударів по різним частинам тіла. У Патрульній службі підкresлили, що поліцейський «неправильно оцінив ситуацію». [4] Цей вчинок жалюгідний. Так взмозі вчинити тільки «істота» з черствою душою, що змогла наважитися підняти руку на людину з обмеженими можливостями, маючи при цьому на серці жетон, що прославляє горде ім'я поліцейського, сміливого захисника рідної країни! Та що вже й говорити про працівників Національної поліції, якщо тільки піднятися по службовій кар’єрі дешовище, можна побачити, що навіть верхівка влади, дозволяє собі вдаватися до неприпустимої поведінки. Так четвертий президент України, Янукович Віктор Федорович, у місті Коростень Житомирської обласі, яскраво продемонстрував своє ставлення до людей та «вміння» з ними розмовляти. Він розмовляв з 83-річним ветераном, який обурювався заявами Януковича про запровадження другої державної мови. Чоловік виявився сміливим та відповів Президенту як думав. Відеофайл розмістило одне з інтернет-видань: «Чоловік: Я, хоч мені і 83 роки, візьму в руки автомат і піду захищати! Янукович: Послухай, таких як ти багато! Чоловік: Ти? Бачите, він назавжди «ти»! Янукович: Уберіть його на х*й!» [5]. Зневажливі слова про людей, публічна ненормативна лексика не вперше пролунали з вуст Януковича. В цьому прикладі, можна дуже легко побачити, що навіть такі неосвічені люди, як Янукович Віктор Федорович, нечесним шляхом, обманом досягли такої влади, та нічого гарного з цього не вийшло,

і він став лише посміховиськом для всієї країни, зрадником, який втік з рідної Батьківщини та ніколи до неї не повернеться. Якщо проаналізувати його поведінку, нахабне ставлення до людей та «убогий» словниковий запас, можна дійти висновку: Янукович досяг високого рівня деградації особистості та культурного занепаду. Особистість, що здобула осіту нечесним шляхом, використовуючи такі методи як брехню, обдурування вчителів, призводить до відсутності бажання навчатися, самовдосконалюватися, розвиватись, така людина, насамперед, є непрофесіоналом у своїй справі, тобто не взмозі виконувати свою роботу на належному рівні. Все це виллеться негативними наслідками в подальшій діяльності й може тільки стати загрозою як для держави, так і суспільства. Особливо ж небезпечними є наслідки непрофесіоналузму, які, на жаль, спостерігаємо і серед працівників правоохоронних органів.

А все це спричинює і загальноосвітня недбалість щодо насичення навчальних програм вищих юридичних закладів, у яких постійно скороочуються обсяги навчальних годин державної мови, історії України, вилучаються з навчання такі класичні дисципліни, які формують культуру мови («Ораторське мистецтво», «Етика і культура мовного спілкування») та світогляд української молоді -«Народознавство», «Етнографія», «Мистецтво» тощо. Саме ці класичні дисципліни є необхідними та незамінними, тими, що виховують високі моральні засади духовної культури, які формують державницькі принципи справжнього поліцейського-патріота, що не тільки знає рідну мову, але й любить та захищає її.

«Мова, наголошував Максим Рильський,

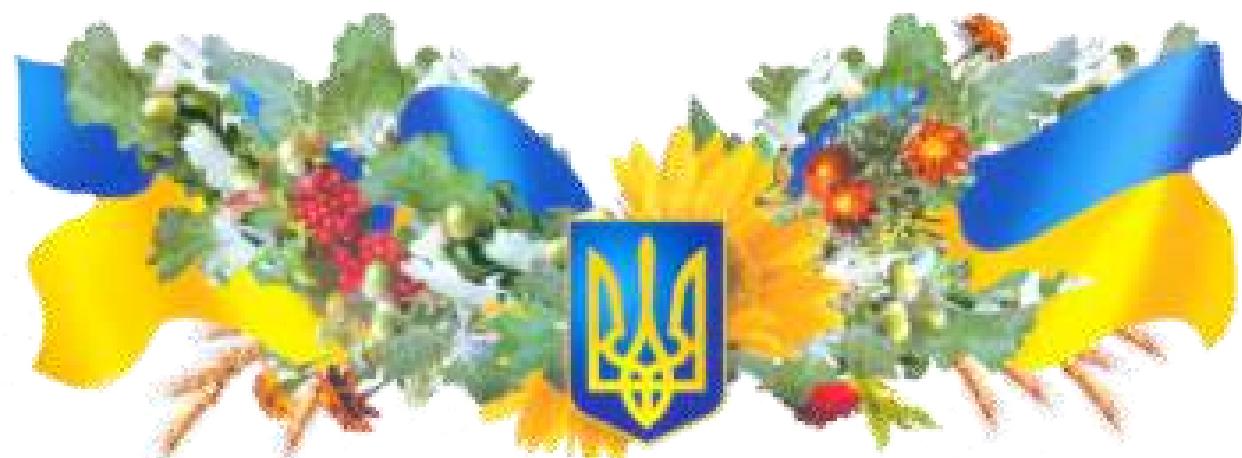
– це втілення думки. Що багатша думка, то багатше мова..». Українська мова, це не просто засіб спілкування, тобто передача вже готових думок, це спосіб народження тих думок. Коли немає мови, людині просто-напросто нічим думати. Такі класичні дисципліни сіють у наших курсантських серцях саме те зернятко національної свідомості, що в майбутньому проросте зеленими паростками формування моралі, інтелекту, патріотизму, та вплинути на дотримання присяги українському народові. Безглузде скорочення даних дисциплін призводить до мовного зубожіння. Внаслідок цього, рівень мовної культури курсантів все дедалі знижується, позбавляючи при цьому звичайного вміння гарно писати та чітко, грамотно й виразно висловлювати свої думки. Тож вивчення таких дисциплін, сприяє збагаченню рівня знань рідної мови і її художніх засобів.

Не менш важливо пам'ятати, що наша поведінка та культура мовлення формується саме за допомогою тих слів, які ми вживаємо. Я вважаю, що навряд чи особистість, яка цінує свою професію, любить та поважає рідну мову, дозволить собі ставитися до неї бездумно, вживати нецензурні слова, іншим словом забруднювати та принижувати її. Тому глибоке знання української мови, юридичних дисциплін та високий рівень культури мовлення є невід'ємним елементом нашої професії. Це такий собі ключ до можливості досягти успіху у сфері професійної діяльності поліцейського, та перш за все, це є першим кроком до усвідомлення важливого значення самоосвіти. Завданням кожного з нас є удосконалення нашого професійного мовлення. Адже культура мови є невід'ємною рисою працівника правоохоронних органів.

Тож починати треба з себе: наполегливо опановувати нові знання, берегти і примножувати традиції своєї Батьківщини та гідно нести славне ім'я курсанта Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ!

Список використаних джерел:

- 1.URL: <https://m.glavcom.ua/kyiv/news/top-chinovnik-nacpoliciji-potrapiv-u-skandal-cherez-vist-up-na-korporativi-video-558111.html>
- 2.URL: <https://nash.live/news/accidents/na-blt-obissisja-v-odesi-politsejska-matjukalasja-i-kidalasa-na-ljudej.html>
- 3.URL: <https://varianty.lviv.ua/71983-u-lvovi-zatrymaly-patrulnoho-na-khabari-u-12-tysiach-hryven>
- 4.URL: <https://newsonline24.com.ua/psy-avakova-v-kieve-patrulnyj-izbil-invalida-dubinkoj/>
- 5.URL: <https://youtu.be/9vAeqav4O90>

Аліна Лукомська

Putin woos Trump with WWII nostalgia but Russia's hybrid war continues

The upbeat joint statement issued by US President Donald Trump and Russian President Vladimir Putin on April 25, 2020 was both baffling and alarming. Released to mark the seventy-fifth anniversary of the meeting between Soviet and US troops on the River Elbe in the final days of WWII, the statement hailed the spring 1945 event as “an example of how our countries can put aside differences, build trust, and cooperate in pursuit of a greater cause.” Given the tense current state of bilateral ties, the conciliatory tone of this statement is hard to understand, let alone justify. Indeed, it is difficult to see how Washington can “build trust” with Moscow, as suggested in the Elbe statement, given the long and everexpanding list of hostile actions undertaken by Russia over the past six years of hybrid warfare against the entire Western world. Russia’s hybrid war is global in scale and diverse in form. The one common feature uniting Russia’s activities is the overriding objective of undermining the rules-based and Western-dominated international order that emerged in the 1990s following the Soviet collapse. It could be argued that this campaign is really just a continuation of old Cold War activities that never completely ceased. Nevertheless, there has clearly been a sharp escalation since the mid 2010s. The watershed event was the Russian military takeover of Ukraine’s Crimean peninsula in February-March 2014. From the moment Putin ordered his “little green men” to seize Crimea, he was drawing a line under more than two decades of uneasy coexistence and placing Russia in open opposition to the democratic world. Within weeks, Putin had expanded his military campaign to mainland Ukraine and begun a war in the east of the country that continues to this day, with over 13,000 killed and more than 1.5 million internally displaced persons. This campaign also led to the shooting down of flight MH17 in July 2014 by Russian forces in eastern Ukraine,

an atrocity that brought the horrors of the war home to hundreds of families in the Netherlands, Malaysia, Australia, and a host of other countries. Beyond Ukraine, Russia has engaged in a wide variety of aggressive actions. There have been political assassinations, including a failed attempt to deploy chemical weapons against a Kremlin target in suburban England. Russia has interfered in democratic votes such as the 2016 US presidential election, fueled separatism in Catalonia, backed far-right groups throughout the EU, and plotted the violent overthrow of the elected government in Montenegro. Cyber warfare has reached new heights, with Russia accused of attacking sensitive government systems and hacking vital elements of infrastructure across the Western world. Meanwhile, coordinated Russian disinformation operations have become an everyday feature of the online media landscape.

УКРАЇНА.НВ

In the military sphere, the post-2014 world has witnessed the rise of hybrid Russian forces operating without official status. First used during Russia's military interventions in Crimea and eastern Ukraine, these hybrid formations are closely tied to the Russian armed forces and typically include large numbers of former servicemen. This creates a veil of deniability that allows the Kremlin to conduct an aggressive foreign policy without accepting legal responsibility for the actions of forces that remain under its control. Since 2014, hybrid Russian forces have appeared everywhere from Syria and Libya to Venezuela and the Central African Republic.

Moscow does not admit to any of this hybrid aggression. Instead, Russia denies the entire existence of a coordinated campaign against the West, with Kremlin officials dismissing each and every new accusation as yet another example of groundless "Russophobia". This makes it impossible to engage in the kind of trust-building referred to in the Elbe statement. Indeed, Russia's policy of issuing blanket denials despite the existence of overwhelming evidence to the contrary makes it unrealistic to take anything Moscow says at face value.

The recent joint statement to mark the anniversary of the River Elbe meeting was a clever ploy on Russia's part that sought to exploit American goodwill associated with the allied effort to defeat Nazi Germany. By reminding US audiences of their wartime partnership with the Soviet Union, the Kremlin hoped to distract attention away from the numerous very good reasons to be distrustful of today's Russia.

This cynical use of WWII for contemporary political purposes has been a favored tactic of Putin's for much of the past two decades. Domestically, he has used Russian reverence for the Soviet war effort as a tool to bolster national pride and counter the feelings of shame and humiliation that followed the collapse of the USSR. This has led to cult-like celebrations of the Soviet victory that grow more frenzied and elaborate with each passing year. It has also helped transform the way Russians relate to their country's troubling past. Putin's WWII victory cult has almost single-handedly "rehabilitated" the entire Soviet era and served as the perfect antidote to the monstrous crimes of Stalin. The Russian leader is now exploring whether the same trick can help him improve ties with the US.

We can only hope that from Washington's perspective, the recent US-Russian joint statement was a mere diplomatic gesture reflecting President Trump's oft-stated but largely unfulfilled desire for warmer bilateral ties. With Russian troops still occupying Crimea and a portion of eastern Ukraine, and with Kremlin agents engaged in destabilization efforts throughout the West, calls to put aside differences and work together have the ring of sarcasm bordering on mockery. If Putin is genuine in his desire to "build trust", he should forget about WWII nostalgia and address concerns over the aggressive actions of today's Russia that blatantly violate his country's international obligations and threaten global security.

*Eugene Czolij
President
NGO "Ukraine-2050"*

Рецепти *української* кухні

Заварні млинці

Заварні млинці - один з найвідоміших та найсмачніших рецептів. Подавати їх на стіл доречно буде зі сметаною, джемом або варенням. Секрет смаку цих млинців полягає в дотриманні правил приготування млинцевої суміші.

Інгредієнти:

Яйця 2 шт.
Цукор 2 ст.л.
Сіль за смакоом
Кефір 0,5 л.
Молоко 0,5 л.
Борошно 15 ст.л.

Сода, погашена оцтом 1 ч.л. без верху

Спосіб приготування:

Збийте 2 яйця з цукром і сіллю, додайте кефір і соду, перемішайте. Поступово додавайте борошно. Молоко доведіть до кипіння, і гарячим додавайте в тісто поступово, весь час перемішуючи. Дайте тісту постійти 10-15 хвилин. Набираючи повний черпак млинцевої суміші, смажити на сковороді,

змащеній олією або шматочком сала. Обсмажувати млинці з двох сторін. Коли викладаєте на тарілку, на кожен млинець кладіть шматочок масла, потім зверху інший млинець.

ДЕРЖАВНЕ АГЕНТСТВО
ЛІСОВИХ РЕСУРСІВ
УКРАЇНИ

Не рубай

а посади!

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з іншими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- **ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ**
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- **ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ**
○ **ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ**
○ **УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ**
○ **ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ**

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

MIST **MEEST**

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by ilmaginestudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсылка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

